

19 Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: "Miers ar jums!"

20 Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva līksmi, savu Kungu redzēdami.

21 Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: "Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu."

22 Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Nemiet Svēto Garu!

23 Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie paliks."

24 Bet Toms, viens no divpadsmit, saukts dvīnis, nebija pie viņiem, kad nāca Jēzus.

25 Tad pārējie mācekļi viņam stāstīja: "Mēs To Kungu esam redzējuši." Bet viņš tiem sacīja: "Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu."

26 Un pēc astoņām dienām mācekļi atkal bija kopā un arī Toms pie viņiem. Un durvis bija aizslēgtas. Tad Jēzus nāk un stājās viņu vidū un saka: "Miers ar jums!"

27 Pēc tam Viņš Tomam saka: "Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs!"

28 Toms atbildēja un sacīja Viņam: "Mans Kungs un Mans Dievs!"

29 Jēzus viņam saka: "Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!"

30 Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā.

31 Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā.

Jāņa ev. 20: 19.–31.

Mīļā draudze!

Šodienas svētdienai ir skaists nosaukums – *Quasi modo geniti*. Tulkojot no latīņu valodas tas nozīmē 'kā jaunpiedzimuši bērni'. Kristieši pēc Jēzus augšāmcelšanās var sākt jaunu dzīvi, viss vecais ir pagājis un ir iespēja ieraudzīt savu dzīvi Dieva mīlestības gaismā. Lieldienas ir apliecinājums tam, ka ne tikai Jēzus, bet arī mūsu dzīve ir kardināli mainījusies. Tur, kur agrāk valdīja bezcerība, mazdūšība un izmisīga turēšanās pie iznīcīgām lietām, tagad ienāk svaigs gaiss, vējš, kas mūs sakustina un izved ārā no saviem cietokšņiem un alām. Šajās dienās var likties, ka pavasaris nekad neatnāks. Cilvēki jau sāk jokot – laika prognozes paredzot, ka arī vasarā būs sniegs, tikai ne tik daudz. Un tomēr garīgā ziņā viss jau notiek – ledi upēs sāk iet, sasalums ir zaudējis varu.

Sava evaņģēlija beigās Jānis saka, ka viņš to ir rakstījis, lai lasītājus vestu pie ticības, lai tiem būtu dzīvība Jēzus vārdā. Tātad runa ir par to, ka kļūstam dzīvi. Tā ir dzīvība šeit un šodien, nevis tikai mūžībā. Tas, kas tic Jēzum, saņem dzīvību. Tu jūties dzīvs, priecīgs, gaišs, ir spēks, ir cerība, mīlestība. Jēzus dod dzīvību, jo Viņš pats ir dzīvs. Par to, kā šī jaunā realitāte ielaužas Jēzus sekotāju dzīvē, ir arī šodienas stāsts.

Jēzus mācekļi sapulcējās aiz slēgtām durvīm. Tie bija nobijušies. Jēzus kaps bija atvērts, Viņa līķis – pazudis. Bija skaidrs, ka varas vīri turēs viņus aizdomās, ka to izdarījuši viņi. Neraugoties uz to, Jēzus ienāk to vidū. Nav pateikts, kā tas notiek. Skaidrs ir, ka Jēzus vairs nav pakļauts šīs pasaules un dzīves likumiem. Tā arī slēgtās durvis Viņam nav šķērslis. Viņš Savus mācekļus sveicina ar parastu sveicienu: *Šalom!* – "**Miers ar jums!**" Varbūt, ka mācekļi atceras Jēzus vārdus, ko Viņš tiem teica: "**Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu. Ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.**" Jāņa 14: 26–27.

Pirmais, ko Jēzus dara, ir, ka Viņš parāda Savas rētas. Caur tām mācekļi Viņu var pazīt. Augšāmcelšanās nenozīmē, ka visas ciešanas un bēdas ir pazudušas bez pēdām. Tieši pretēji – tās ir daļa no Jēzus, kas Viņu vieno ar mācekļiem. Arī man, ticot Jēzum, nav jāaizmirst manas

dzīves smagums, sāpes un pārbaudījumi. Tas viss tiek pārveidots Jēzus klātbūtnē un var dot liecību par Viņu. Rādi savas rētas! Tas palīdz cilvēkiem, kas nepazīst Jēzu, Viņu pieņemt, jo ciešanas nevienam nav svešas. Ja es stāstu par sevi, kā Jēzus mani vadīja manās grūtībās, tad šī liecība kļūst personīga un daudz ticamāka, nekā runājot vispārīgos vārdos par Dievu.

Mums ir jāatvadās no tā, ka pielūdzam spēku un varu. Dievs lieto tieši mūsu nespēku un vājumu, lai cilvēkus tuvinātu Sev.

Tad Jēzus aicina mācekļus turpināt Viņa sūtību, ko Viņš veica Sava Tēva uzdevumā. Lai to varētu, Viņš tiem uzpūš Savu dvašu un dāvina tiem Svēto Garu. Tātad Svētā Gara saņemšana ir saistīta ar uzdevumu, lai Jēzus mācekļi nes tālāk to dzīvību, ko Jēzus tiem ir devis. Jēzus tos pilnvaro piedot vai nepiedot grēkus. Šī pilnvara tiek dota visiem mācekļiem, ne tikai apustulim Pēterim, kā tas ir rakstīts Mateja ev. 16. nod., uz ko atsaucās Romas katoļu baznīca. Grēku piedošana ir dāvana visai Kristus miesai, ne tikai atsevišķiem priesteriem vai pāvestam. Dzīvot ar grēku nastu nozīmē būt pakļautam iznīcībai un nāves varai, bailēm un nemieram. Arī šeit mācekļu uzdevums ir dot tālāk dzīvību.

Izrādās, ka viena no mācekļiem – Toma nebija klāt, kad Jēzus tiem Sevi atklāja. Kad mācekļi viņu satiek, tie sajūsmā stāsta, ko viņi piedzīvoja. Toms to visu noklausās, bet nemaz netaisās piedrošies mācekļu priekam. Ne tāpēc, ka pats bija slikts cilvēks, vai pārmērīgi šaubīgs, – Jēzus dzīves laikā viņš bija viens no tiem, kas bija ar mieru aizstāvēt Jēzu, kad to taisījās apcietināt. Varbūt kaut kas cits neļāva viņam uzticēties mācekļu teiktajam. Viņš skatījās tiem acīs un redzēja, ka vārdi nesaskan ar viņu darbiem, ieraugot tajās bailes. Jēzus taču tiem bija uzdevis iet *uz āru*, un liecināt par Viņu, bet mācekļi joprojām nebija īsti pārliecināti, ka Jēzus ir dzīvs. Kad viņi pēc nedēļas, augšāmcelšanās dienā, pulcējās kopā, tas atkal notiek aiz slēgtām durvīm. Kā tas ir, vai nevar būt, ka arī mana liecība nav pārliecinoša, tāpēc, ka es pats tai īsti neticu? Cik bieži notiek, ka arī šodien mēs, kristieši, dzīvojam aiz slēgtām durvīm, norobežojamies no pasaules, jo jūtamies apdraudēti.

Toms tādā ziņā ir godīgs, ka viņš atzīst savas šaubas. Viņš nespēlē nekādu teātri, bet ir patiess un grib skaidrus, pārbaudāmus pierādījumus. Šajā ziņā nekas daudz jau nav mainījies. Šodienas vēsturiski-kritiskā metode ir ļoti skaidri parādījusi, cik pretrunīgas ir evaņģēliju liecības par Jēzus augšāmcelšanos. Loģiski domājošam cilvēkam ar veselu saprātu nekas cits neatliek kā šaubīties. Šeit skaidri parādās, ka Dievs Savu mantu ieliek trauslā māla traukā, nevis zelta pilī, kas ir neiznīcināma un varena. Te atspīd kaut kas no Kristus ciešanām – Viņa ievainojamība, trauslums, neaizsargātība. Tas ir jautājums mums, kas vēlamies vienmēr liecības ar spēku, brīnumiem, un pārliecību, par to, ko mēs īsti pielūdzam. Vai tas tiešām ir Kristus? Jēzus pats par Sevi liecina ar pastāvību, pacietību, piedošanu. Ar Savām rētām.

Kad farizeji Jēzum lūdza, lai Viņš tiem parāda kādu zīmi, lai viņi varētu ticēt, Jēzus to noliedza. Tomam viņš to izpilda. Kāpēc? Farizeju gadījumā tā bija principiāla viņu nevēlēšanās mainīties, tur nekādi brīnumi nebūtu palīdzējuši. Savukārt Toms jau bija pierādījis, ka Viņš vēlējās sekot Jēzum, tikai vienkārši negribēja vēlreiz piedzīvot vilšanos. Tas arī mums var būt mierinājums, ka Jēzus pieņem arī mūsu šaubas, tāpat kā Viņš speciāli priekš Toma ieradās vēlreiz, lai dotu viņam iespēju pārvarēt šaubas, arī mums Jēzus nāks pretī, lai stiprinātu mūsu ticību.

Šaubīgais Toms ir pirmais, kas apliecina Jēzu kā Kungu un Dievu. Tik skaidra liecība Jaunajā Derībā reti kur ir atrodama. Tikai 4. gs. to oficiāli apstiprināja kā baznīcas doktrīnu.

Tomēr jautājums mums, kuriem šie vārdi nāk ātri pār lūpām, kā tas ir, vai mēs tiešām tam ticam, ka tas tā ir? Atzīt Jēzu par Savu Kungu un Dievu nozīmē arī ikdienā Viņu apliecināt, neļaut bailēm par sevi valdīt, bet būt drošam un pārliecinātam par to, ka Kristus man ir devis jaunu dzīvi. Kā Tomam, arī daudziem no mums šī pārliecība nerodas uzreiz, bet tas ir ceļš, kas mums jāiet caur šaubām un grūtībām.

Lai augšāmceltā klātbūtne kļūtu par garīgu realitāti, nav jābalstās uz jūtām, pierādījumiem, zinātniskiem pētījumiem vai arheoloģiskiem izrakumiem. Daudz svarīgāk ir, ka es atveru savu sirdi, lai Viņš tur varētu ienākt un mani veidot pēc Sava prāta, Savā gaismā, lai Kristus mīlestība mani dara kā priecīgu un dzīvu Dieva bērnu. ***“Laimīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” Jāņa 20 : 29.*** Āmen!